

BESZÁMOLÓ 1.

Október 28-án kisbusszal Óbudára mentünk, és megnéztük a Faluházat.

Azt mondták, hogy Magyarország legnagyobb épülete. De nem azért voltunk ott, hogy tudjuk melyik az ország legnagyobb épülete, hanem azért, mert a környezetvédelemről szól. Elmesélték a ház történetét. Mivel nagyon sok energiát fogyasztottak a ház felújítása előtt,

kitalálták, hogy a ház tetejére napkollektorokat tesznek, és ennek segítségével fűtenek és csinálnak meleg vizet. A napkollektorok délnyugati irányba néznek, mert arról az oldalról süt a legtöbbet a nap, és azon az oldalon van a legmelegebb. Mivel Szőlő utca az utca neve, ezért kitalálták, hogy szőlőformát festenek az épületre, de nem jött össze, ezért a szőlő színeivel festették ki a panelokat. Ezek a színek a környezet színei, ezért is volt jó, hogy a szőlőt nem felejtették el, legalábbis a színeit a házzal kapcsolatban.

Nagyon érdekes volt minden. Ahhoz képest, hogy unalmasnak látszott, nem volt unalmas, viszont nagyon sokat tanultunk.

Ágoston Dorina

BESZÁMOLÓ 2.

Október 28-án, Óbudán a Faluházban voltunk. Külön kisbusszal jöttünk. Nagyon érdekesek voltak a csapatmunkák. Nagyon sokat beszélgettünk a megújuló energiaforrásokról. Érdekes információkat kaptunk a Faluház szigeteléséről, napkollektorairól. Azt hallottam, hogy azért hívják Faluháznak, mert kétszer annyian laknak benne, mint a mi falunkban összesen.

Azután voltunk a Planetáriumban, ahol egy háromdimenziós filmet néztünk meg a bolygókról, meg láttunk egy csomó érdekességet például makettet és földgömböket. Utána átsétáltunk a Láthatatlan Kiállításra, ahol egy vak néni vezetett bennünket. Az volt az érdekes, hogy megtapasztaltuk a vakok életét. Hazafelé filmet nézhettünk a buszon, és sok érdekességet láttunk például repülőt, hidakat.

Kovács Norbert

BESZÁMOLÓ 3.

Pénteken nyolckor indultunk el a sárkeresztesi iskolából egy kisbusszal. Az út Óbudáig másfél óra volt. Először a Faluházhoz mentünk. Egy nagyon kedves néni fogadott bennünket. Nagyon jó játékos feladatokat talált ki nekünk. Két csapat volt: külön a lányok, külön a fiúk. Így amíg az egyik csapat a gépen feladatozott, addig a másik

kirakózott és kérdésekre válaszolt. Aztán csere. A végén leültünk egy körbe és elmeséltük egymásnak, hogy nekünk mi tetszett a legjobban. Nekem a csapatmunka tetszett a legjobban, mert jó volt egymással dolgozni, megbeszélni a feladatot és segíteni egy másik társunknak, hogyha nem ért valamit. Aztán felszálltunk a buszunkra, és elmentünk a Népligetbe. Ott ebédeltünk és figyeltük távcsővel a csuszkákat, a széncinegét meg a mókusokat. Ebéd után a Planetáriumban megnéztük a Csodálatos Univerzumot. Jó volt. Maradt még időnk, úgyhogy kipróbáltuk a Láthatatlan Kiállítást is. Margit vezetett bennünket, aki születése óta vak. Ez a kiállítás sötétben volt, így nem láthattunk semmit, mintha vakok volnánk. Mivel nem láthattunk semmit, így csak a szaglásunkra, hallásunkra számíthattunk. Nagyon érdekes volt. Amikor kijöttünk, örültünk, hogy láthattunk végre. Még játszottunk a parkban, aztán lassacskán visszagyalogoltunk a buszhoz és hazaindultunk. Sötét lett, mire hazaértünk az iskolához.

Bognár Vivien

A csapat aznap még a Planetáriumba is ellátogatott.....

2011.10.28.

Koósne Kenessey Éva
pedagógus